

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 25.

Femte Session.

12te Møde.

Torsdagen den 20. October.

(Fortf.)

Sonne (fortsat): Det er nemlig min Overbeviisning, at ligesaavel som det er rigtigt, at de mere formuende Beboere i en enkelt Commune komme de mindre Formuende tilhjælp, saaledes bør ogsaa de mere velhavende Communer i Staten understøtte de mindre formuende Communer. Vel kan det nu siges, at, naar en saadan Forholdsregel toges, vilde Communerne kappes om at faae saa stor Erstatning af Statskassen som muligt, men jeg troer ikke, at det vil skee; thi vi maae huske paa, at, for at de kunne faae Hjælp af Statskassen, maa de selv bidrage ligesaameget; og jeg troer, Erfaringen har viist, at man ikke er tilbøielig til at paalægge større Skat, end det er absolut nødvendigt. Naar de derfor ikke faae mere end Halvdelen erstattet af hvad de selv udrede, troer jeg ikke, at der er Grund til nogen Frygt i saa Henseende. Den største Betænkelse derimod, jeg har tænkt mig ved en saadan Fremgangsmaade, er den, hvorledes man skal finde en Skat, som i Virkeligheden rammer der, hvor Evnen er til at bære den, og jeg har i den Henseende atter sølt Manglen af, at vi ikke have Maskineriet til en Indkomsskat, som . . .

Formanden: Jeg skulde dog ønske, at den ærede Taler ikke kom ind paa at undersøge Skattens Art, som han tænker paa at foreslaae.

Sonne: Ja, jeg vilde kun undersøge, hvorledes man skal kunne dække de Udgifter, som kunde foranlediges i Anledning af Dyrstiden. Jeg troer da, at, naar vi skulle tage det, vi have, og dog tage en Skat, der, saavidt muligt, rammer Indtægten, saa have vi

allerede en Statteloy, som stræber meget hen derefter, nemlig Krigsskatloven, og jeg troer, at det vil være saameget mindre betænkeligt at bruge denne Norm, som det kun vil blive et forholdsviis lille Beløb, man i saa Henseende vil kunne behøve. Uagtet de Misligheder, hvoraf den unægtelig lider, have vi dog i en Trang kunnet bruge den nogle Gange med sit fulde Beløb; saameget mere maatte vi ogsaa i en Trang kunne bruge den med et lidet Beløb.

Naar man imidlertid vilde slaae ind paa en saadan Fremgangsmaade, vilde det være nødvendigt, ligesom det vistnok ogsaa vilde være rigtigt, at Communernes Myndighed til i denne Henseende at gjøre Udgifter blev noget begrændset, og jeg troer ikke, at den vilde blive formeget begrændset, naar hver Commune blev indskrænket til at anvende idethøieste 3 Mk. pr. Individ, som den havde. Men, naar nu Danmark har 1,400,000 Indvaanere, saa vilde altsaa det høieste Beløb, som der kunde blive udgivet paa denne Maade, udgjøre 700,000 Rbd.; men, som bemærket, er der mange Communer, som ikke nær vilde behøve at udgive en saadan Sum, og derfor troer jeg ikke, at det er en overdreven Beregning, naar jeg anslaaer det høieste, der vilde inedgaae for samtlige Communers Vedkommende, til omtrent 500,000 Rbd., og, naar saa Staten tilskød det Halve, vil dens Udgift jo ikke blive mere end 250,000 eller $\frac{1}{4}$ Mill. Rigsdlr. Dersom man vil lægge Mærke til f. Ex. hvad den sidste Krigsskatloy indbragte, saa vil man finde, at det beløb sig til noget over 2 Millioner Rigsdaler; men det er unægteligt, at, skal den paany lægges til Grund i denne Anledning, saa maa der gjøres nogle Forandringer deri. I Krigsskatloven var det nemlig bestemt, at de Gager, som ikke oversteg 200 Rbd., skulde være frie for at be-